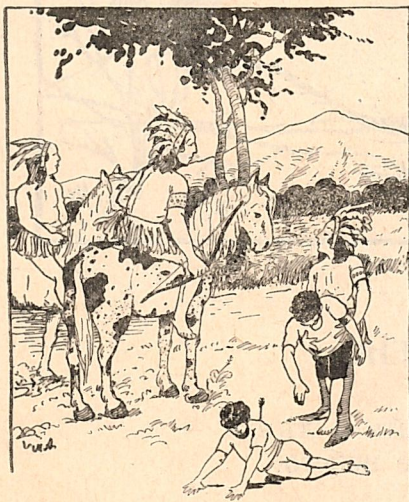

ОНЪМЪЛЪ ОТЪ СТРАХЪ

Една пролѣтна сутринь Тома и Петъръ, деца на доста заможни родители въ Америка, отишли да се поразходятъ изъ чифлика на баща си. По пжтя тѣ не забелязали, какъ двама червенокожи се приближили до тѣхъ. Дивацитѣ ги хванали и отвлѣкли. Пжтътъ билъ дълъгъ, и язденето уморително. По-голѣмото отъ братчетата, Тома, било здраво и силно

момче и можело да издържи, но по-малкото, Петъръ, не могло повече да пжтува и паднало на земята отъ умора.

Индийцитѣ, като видѣли, че той е слабъ и не ще може да имъ послужи за нищо, опънали лжкъ и го застреляли.

Тома не можалъ да изтърпи това, уплашилъ се и падналъ на земята полумъртавъ.

Индийцитѣ, безъ да се бавятъ повече, вдигнали

Тома и продължили пжтя си, а Петра оставили раненъ срѣдъ полето.

Следъ като стигнали въ селото, Тома лежалъ дълго време боленъ. Една сутринь той се почувствувалъ по-добре и се понадигналъ отъ леглото. При него влѣзла една баба, индийка, и му подала нѣкакво питие. Тома доста много се зачудилъ отъ нейното явяване и веднага се опиталъ да я запита нѣщо, но не можалъ. Следъ припадъка говорътъ му се изгубилъ — той онѣмѣлъ.

Най-после Тома оздравялъ. Той билъ приетъ отъ индийцитѣ въ тѣхната дружина. Тѣ му дали и индийско име, боядисали му лицето и го облѣкли както своитѣ деца. Сега вече никой не можелъ да познае, че той е бѣлъ — по всичко приличалъ на сжщински индиецъ. Скоро Тома се научилъ да стрѣля съ лжкъ,